

ЗА НАУКОВОЇ КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 5 (741).

Субота, 23 лютого, 1963 р.

Ціна 2 коп.

ЗУСТРІЧ З НАШИМ КАНДИДАТОМ

— Ми впевнені, — говорить проф. Д. Г. Елькін, — що голос нашого кандидата, голос поета А. С. Малишка звучатиме в українському радянському парламенті так же пристрасно, як і в його прекрасній Україні.

Я піднявся на трибуну, щоб від імені професорсько-викладацького складу університету заявити: «Ми від усього серця підтримуємо кандидатуру А. С. Малишка!»

19 лютого у Великому актовому залі університету відбулася зустріч студентів і викладачів університету з кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР Андрієм Самійловичем Малишком.

Від імені всієї громадськості університету поета вітав доц. П. Т. Маркушевський.

— Нещодавно в цьому багатолюдному залі нашого Одеського університету, славне сторіччя якого незабаром відзначимо, ми назвали поета А. С. Малишка нашим кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР, — говорить П. Т. Маркушевський.

— Назвали тому, що любимо, назвали тому, що віримо в поета-громадянина, людину-патріота, бійця Ленінської партії. Життя і поетична творчість Андрія Малишка нерозривно зв'язані з нашим народом-трударем, з його завітними думами-мріями.

Ми раді вітати дорогого гостя в нашому університеті!

На трибуну один за одним піднімаються доц. П. І. Воробей, проф. Д. Г. Елькін, студентки Т. Рудова, Н. Гладких. Вони вітають А. С. Малишка.

З теплим словом про поета, його письменницьку та громадську діяльність виступають гості з Києва: поет М. С. Шеремет, Л. М. Коваленко, М. І. Чабанівський.

З словом-відповіддю звертається до присутніх в залі поет А. С. Малишко:

— Дорогі друзі, дорогі мої товариші! Дозвольте мені від усіх українських письменників і від мене особисто передати вам щирий, людський привіт. Дуже глибоко схвилюваний тією довірою і пошаною, яку виявили ви до мене, висуваючи кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР. Я глибоко вдячний вам за це.

Про своє життя я не зможу все розповісти. Моє життя є лише однією невеличкою клітинкою великого життя українського народу...

Старший агітатор
Л. І. СТЕПАНОК.

Широко і урочисто відзначає радянський народ 45-річчя наших доблесних Збройних Сил. Радянська Армія — ровесниця Велико-го Жовтня, вона народилась в буремні роки революції і громадянської війни.

В. І. Ленін, Комуністична партія — творці і керівники Радянської Армії, її чуйні вихователі. В. І. Ленін — творець армії нового типу, великий пролетарський стратег і полководець, організатор славних перемог на фронтах громадянської війни.

Війна — це оцінка всіх сил країни. Період громадянської війни показав, якою силою стає народ, його Армія, коли очолює її вивірена і загартована в боях партія комуністів. Комуністична партія на чолі з В. І. Леніном в роки становлення молодого Радянського республіки об'єднала нашу країну в єдиний бойовий військовий табір. Майже половина всіх членів партії були на передньому краї боротьби, із зброєю в руках, особистим прикладом запалювали бійців на перемогу, кували перемогу.

Кров героїв тих суворих днів билась і в серцях героїв Великої Вітчизняної війни. За прикладом своїх батьків і старших братів вони нещадно громили лютого ворога. Традиції, народжені в порохомому диму громадянської війни, жили і множились в боях з гітлерівськими полчищами.

Немало вчених, студентів, працівників нашого університету боролись в рядах Радянської Армії в роки Вітчизняної війни.

Напередодні виборів

Українська Радянська Республіка готується до виборів народного парламенту й органів місцевих Рад депутатів трудящих. В зв'язку з цією подією діяльність агітаторів набуває важливого значення. Серед агітаторів історичного факультету є і лаборанти, і студенти. Агітаторами істфаку проводиться велика робота з виборцями нашої дільниці. Студенти Л. Зінченко, М. Котигора, лаборанти І. Я. Зільдман, І. Л. Бала ведуть агітаційно-пропагандистську роботу серед населення: відвідують виборців на дому, розповідають про діяльність органів державного управління, роз'яснюють важливість цієї політичної події. В університетському агітпункті було влаштовано для виборців кілька концертів, читались лекції, проводилися бесіди.

В. АНТОНОВ,
ст. II курсу істфаку.

Вулиця Садова, 5

У квартирах №№ 1—35 цього великого будинку група агітаторів філологічного факультету проводить роботу з виборцями. Всі агітатори працюють сумлінно, з душею. Вже проведено ряд бесід безпосередньо в квартирах, а в агітпункті виборці прослухали кілька цікавих доповідей і лекцій, прочитали висококваліфікованими спеціалістами — викладачами університету.

Агітатори Т. Т. Бевзенко, О. Б. Дорман, Н. П. Нікуліна, Л. Г. Хо-

Я ніколи не забуду, що шматок хліба мені дала революція. Я належу до того покоління, яке жило в 30-х роках, яке знає, що таке героїзм. Я пам'ятаю холодний гуртожиток, хліб, одержуваний на мій скромний студентський пайок, одну цигарку, розкурену вчотирьох.

Я пам'ятаю, той час, коли склав свою першу книжку віршів. Мені, ще молоденькому тоді хлопчику, хотілося взяти торбинку на плечі і йти світ за очі. Не хочу, щоб ще колись хтось з вас зазнав мук і страхів, зв'язаних з тюрмами, з культом особи.

Я пам'ятаю і інший час. Наш народ піднявся на боротьбу з фашизмом. Всі ми пішли добровільцями на фронт і воювали...

Милі мої друзі, я прожив півсторіччя. Багато писав. Я знаю, в мене є різні вірші. Є й такі, що сиротами пішли попідтинню. Пройшло 50 років, але мені здається, що я тільки переживаю молодість, що все написане — чернетка, над якою треба ще багато працювати.

Я пройшов половину своєї ко-сарської ниви, яку засіяв народ. Він дав мені косу і сказав: «Пожинай». Мої коні промчали мене

половиною мого кленового мосту, а далеко попереду ще кладеться міст мого життя.

Обіцяю вам жити вашими думами, переживаннями. Я завжди буду з вами, з вашими турботами. Я допоможу вам у всьому своєю піснею, своєю порадою.

На закінчення А. С. Малишко прочитав вірш «Покоління»:

Відгриміло, грозою
відблискало,
Розлилося в гаряче проміння
І над сивими обелісками
Молоде піднялось покоління;
Не маленьким, у кучерях,
хлопчиком,
Без наруги, зітхань і облуди,
Не затемнене чорним
окопчиком,

Не пробите свинцями
у груди;
Гордовите у мужності,
зрештою,
У піснях, у дерзаннях, у місіях,
Не залякане вночі арештами,
Не допитване на комісіях;
Зелені, напружено
ключиться,
Не чекаючи фальшо-овації,
І як треба помучитись —
мучиться,
без печаток і рекомендацій;
Покоління із крото отецького,
Голосами, як сурми, у хмари!
І від важкого сну
солов'яцького

Не лягають на душу кошмари...
Видно, інші, що повною
мірою
Брали муки, де серцю
згоріти,

Умираючи ніркою сірою,
Віддали йому віщі завіти.
І воно із батьками-вожатими,
Ненавидячи догми і тризни,
Наше поле зелене жатиме,
Доки й серце клекоче

Вітчизни.
І воно — на дорогах
на трасових,
Де шумлять музикальні тонолі,
Дослухається мислів
Тарасових,
Виглядає Бетховена в полі!

